

หวงรัก

บทที่ 13

เสียงแตรรถยนต์ดังถี่ๆ เรียกจากประตูใหญ่ปลุกให้ฟ้ารุ่งตื่น ความรู้สึกบีบคั้นกดตันวิตกกังวลเกิดขึ้นเสมอในเวลาที่อยู่คนเดียว เธอได้แต่พยายามปลุกปลอบใจตนเองว่าพีริชต์มีใจรักใคร่โยดี ในบัดนี้ เขาได้แสดงออกอย่างชัดเจนแล้วว่ารักและต้องการเธอ ความสัมพันธ์ ได้ถูกสานสร้างหนาแน่นขึ้นกว่าเดิมอย่างมากมาย แต่เธอก็ไม่ยวหวั่นกลัวว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลง

ไต้ยีนเสียงเปิดปิดประตูค่อนข้างดัง เสียงเคลื่อนไหวข้างล่าง ดังกว่าปรกติจึงเปิดประตูลงบันไดมาดู ไม่ใช่พีริชต์ แต่ว่าเป็นแสงดาว

ดวงตาที่มองมาขุ่นขวาง ผมยาวหยิกค่อนข้างยุ่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่ไม่อยู่ในระเบียบ “ลงมาต้อนรับเชียวหรือ ไม่จำเป็นละมั้ง” เสียงถามถูกย้อมด้วยฤทธิ์เหล้า ทำยีนจับพนักเก้าอี้โน้มไ้ว บอกให้รู้ว่าเธอคงดื่มเหล้ามาไม่น้อย

“คุณแสงดาว ฉันคิดว่าเป็นคุณพี”

“อี... รอคุณพีทำไมกัน ก็คุณนั่งอยู่ที่นี้แล้วทั้งคน”

ฟ้ารุ่งหน้าตัง หมุนตัวกลับ เกือบจะชนกับร่างสูงในชุดนอนที่เพิ่งตามลงบันไดมา หญิงสาวเดินสวนขึ้นไปโดยเร็ว ไม่ต้องการจะยุ่งเกี่ยวด้วย

ไต้ยีนเสียงดังจากเบื้องหลัง “อ้อ ยังไม่นอนเหมือนกันหรือ คุณภู ทำอะไรกันอยู่บอกได้ไหม”

“เหลวไหล” เสียงเข้มดุ ชายหนุ่มโอบรับร่างที่อ่อนโอนเอนเข้ามาสู่อ้อมแขน ฟ้ารุ่งหยุดมองจากข้างบน เห็นร่างสมส่วนไร้การทรงตัวอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขนของอีกฝ่าย เธอหันกลับเข้าห้อง ชายหนุ่มตำหนิด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“คุณควรจะควบคุมตัวเองบ้าง ที่นี้ไม่ใช่อเมริกาและไม่ได้มีแต่เรานะ”

“อี ไม่ได้มีแต่เรา ก็มีแม่นั่นอยู่ด้วยอีกทั้งคนนี่ ใช่ไหมล่ะ”

“หยุดพูดเหลวไหลได้แล้ว”

เสียงเธอดังอ้อแอ้ “ดาวพูดเหลวไหลหรือ... ใช่ซิ เหลวไหล เพราะว่าอ่านใจคุณออก ดาวรู้ว่าคุณคิดอะไร ดาวเข้าใจดี...”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “เข้าใจอะไร”

“เข้าใจทุกอย่าง เข้าใจว่าคุณคิดยังไงกับแม่นั่น”

“เหลวไหล”

“เหลวไหล...เหลวไหล นั้นขอลถามหน่อย ทำไมคุณไม่ยอมให้ดาวไปหาที่ทำงาน... แล้วทำไมคุณถึงคอยเป็นห่วงจะกลับบ้านนัก... วันนั้นก็เหมือนกัน ทำไมคุณอยู่กับดาวไม่ได้ ต้องรีบกลับมาบ้านทั้งๆ ที่คุณพีก็ไม่อยู่ คุณรีบกลับมาหาใคร....”

ชายหนุ่มดึงแกมประคองร่างเธอ

“ขึ้นไปนอนให้หลับดีกว่า พูดจาไม่ได้เรื่องอยู่ตรงนี้ อายพวกคนรับใช้บ้างซิ”

“ไม่อาย ดาวไม่อาย ดีซี ให้มันรู้กันให้หมด”

“ไม่ต้องพูดแล้ว มา ผมจะพาขึ้นไปห้อง”

ชายหนุ่มจับแขนเธอพาตไหลด มือแข็งแรงโอบรอบเอว แต่ร่างนั้นแก้งทำคล้ายไม่มีเรี่ยวแรงดื้อๆ

“ไม่ขึ้น ไม่ต้องมาสนใจ เชิญไปกอดไปกกแม่นั่นให้สบายเลย”

ภุริ ซ้อนร่างเธอขึ้นไว้ในอ้อมแขน ไม่มีอาการดิ้นรนขัดขืน วงแขนเรียวกลับโอบรอบคอชบหน้ากับแผ่นอกกว้าง เขารับพาเธอขึ้นบันได กลัวใครมาเห็น มาไต้ยีนเสียงพูดเพื่อแจ้ง เขาเกรงกระทั่งดวงตาของ “แม่ใหญ่” ที่มองออกมาจากรูปภาพราวกับเกรงคนมีชีวิต

“คุณภู... บอกดาวซีคะว่าคุณรักดาว”

ชายหนุ่มไม่ตอบคำ วางร่างอ่อนระทวยลงบนเตียง แขนเรียวกลับโอบยึดต้นคอไ้วแน่น

“ทำไมไม่เคยพูดสักครั้งว่ารักดาว เราอยู่ด้วยกันมานานแล้ว ทำไมคุณภูไม่เคยบอกรักดาวสักครั้งเดียว”

“นอนซิ”

“อยู่กับดาวนะคะ อย่าทิ้งดาว...”

ใบหน้าที่มีส่วนประกอบของดวงมกรุ่นกลิ่นเหล้าเผยอหา มีอ
แข็งแรงที่จับเธอ กระชับนั่งอยู่เป็นครู่ แต่แล้วก็จําหนต่อการเว้าวอน
สนองตอบด้วยไฟอารมณ์ที่ถูกผลักดัน.....

แสงดาวทอดกายร่างแข็งแรงไว้กับร่างของเธอ สายแล้ว แต่
เธอยังไม่ยอมลุกขึ้น ข้าเกร็งแขนกดรัดกระชับไว้ทุกครั้งที่ยายหนุ่ม
ขยับตัว

“เข้าแล้วนะ” ชายหนุ่มกระซิบบอก

เธอพูดโดยไม่ยอมลืมตา “เข้าก็ช่างปะไร วันนีวันหยุด
นอนทั้งวันก็ยังไหว”

เขาได้แต่นอนลืมตา ปล่อยให้เธอกอด ใจกลับนึกถึงผู้หญิง
อีกคนหนึ่งภายใต้ชายคาเดียวกัน เจ้าหล่อนคงจะไปแล้วกระมัง
โอบบิโนอย่างเบิกบานไปภูเกิดกับพี่ชายของเขา

ชายหนุ่มรู้สึกขุ่นเคืองระคนเจ็บปวด ฟุ้งก็เหมือนคนอื่นๆ
ที่ไม่เคยสนใจใยดีในตัวเขา ทุกคนทำราวกับเขาเป็นเศษดิน ในขณะที่
เอาใจฟุ้งชักราวกับเป็นเจ้าของชายก็ไม่ปาน ชายหนุ่มมักจะนึกถึงหญิงสาว
ด้วยความรู้สึกขุ่นเคือง แต่จะโกรธเกลียดก็ไม่ใช่

ใบหน้าอ่อน ดวงตาใสซื่อเจือเศร้ามักจะหลอมใจเขาจนอ่อน
ที่เคยตั้งใจจะโกรธก็โกรธไม่ได้ ที่เคยหมายจะเกลียดก็เกลียดไม่ลง

แสงดาวเผลอหลับ ชายหนุ่มถือโอกาสนั้นจับแขนที่กอดกาย
ให้ห่างออก ลูกขึ้นจัดการกับตัวเองด้วยความรู้สึกเจ็บเหงาเบื่อหน่าย
เขาพาร่างที่สะอาดเอี่ยมในเครื่องแต่งกายลาลองกลับมาดูแสงดาว
เมื่อเห็นเธอยังหลับก็เล็งลงมาชั้นล่าง เดินออกมาทางหน้าบ้าน
หยุดยืนมองภาพมารดาเลี้ยงด้วยสีหน้าเครียดขริม ดวงตาที่มอง
ประสานกับดวงตาในรูปไม่เคยละคลายความบาดหมางชิงชัง

ได้ยินเสียงพูดแว่วๆ ดังมาจากห้องข้างใน ชายหนุ่มหนึ่งฟัง
ก่อนจะเดินเข้าไปยังห้องอาหาร ฟุ้งพูดอยู่กับสาวใช้ เธอหันมา
มองด้วยสีหน้าเศร้าเจือวิตก

ชายหนุ่มเข้าใจทันทีว่าพี่ชายของเขาไม่ได้กลับมาบ้าน

เขาลงนั่งอ่านหนังสือพิมพ์รอ อีกครู่หนึ่ง กาแฟร้อนหอมกรุ่น
ก็ถูกวางลงตรงหน้า เสียงถามอ่อน

“จะรับหมูแฮมกับไข่ดาวไหมคะ”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง “โปรแกรมเปลี่ยนแล้วหรือ”

“ค่ะ.... คุณพี่โทรมาเมื่อเช้า บอกว่ามารับไม่ได้”

ชายหนุ่มอยากจะหัวเราะเยาะ แต่กลับรู้สึกเจ็บปวดไปด้วย
“คุณก็เคยชินกับการผัดนัดแล้วไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ ใช่” เสียงรับเศร้า

“หัดโมโหเสียบ้างซิ”

เสียงเธออ่อน “แล้วจะได้อะไรขึ้นมาคะ นอกจากทำให้ทุกอย่าง
ยิ่งแยลง คุณพี่คงมีความจำเป็นจริงๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่เสียคำพูด”

“คุณก็เชื่อเขา ยอมไปหมดทุกอย่าง”

หญิงสาวนั่งเงยบ สีหน้าหม่นหมอง

“คุณช่างเป็นคนนอบน้อมต่อมตัว ไม่เคยมีข้อโต้แย้งอะไรเลย
ทำเหมือนเป็นข้าทาส รู้ไหมว่าสมัยนี้ไม่มีเจ้าชีวิต เขาเลิกทาสกันไป
เป็นร้อยปีแล้ว”

“ฉันไม่ถึงกับอยู่ในฐานะยากลำบากอย่างนั้น”

ชายหนุ่มยกไหล่ “ในเมื่อคุณพอใจก็แล้วแต่ ผมเพียงแต่
เสียดายที่คุณไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมองออกไปกว้างๆ คุณจะพลาด
โอกาสดีๆ เพราะเหตุนี้”

“โอกาสดีๆ เช่นอะไรบ้างล่ะคะ”

“เช่นผู้ชายที่เหมาะสมกับคุณและเป็นของคุณจริงๆ”

“ฉันคงไม่มีโอกาสเช่นนั้นอีกแล้ว”

ชายหนุ่ม คาดเดาว่าเธอกำลังนึกถึงใครแล้วก็อดโกรธไม่ได้

“คุณเพิ่งจะอายุสี่สิบกว่า ทำไมพูดยังกับเข็ดขยาดอะไรนักหนา
เคยยกหักมาก่อนหรือยัง”

ไม่มีคำตอบ เธอไม่ยอมสบตา กลัวเขาจะอ่านรู้ถึงสิ่งที่ถูก
เก็บงำไว้ ความขมขื่นผิดหวังที่ฝังใจมานานนักหนาตั้งแต่เธอเพิ่งจะเริ่ม
เป็นสาว...

ชายหนุ่มเอื้อมมือมาบีบแขน พุดเสียงอ่อนอย่างปลอบ

“ถ้าคุณเคยออกหักมาก่อน ก็ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงหรอก ใครๆ ก็เป็นกันได้ มันเป็นเรื่องธรรมดาๆ ที่คนสองคนมีใจไม่ตรงกัน แต่ในโลกนี้ก็คงจะมีสักคนหนึ่งหรือสองคนที่จะทำให้คุณสมหวัง”

ฟ้ารุ่งผินยิ้ม “ขอบคุณที่ให้กำลังใจค่ะ”

“ให้กำลังใจเรื่องอะไรกันคะ คุณภุรี ขอให้ดาวบ้างได้ไหม”

ฟ้ารุ่งเกือบจะสะดุ้งกับเสียงแหลมขุ่นแข็งที่ดังสอดแทรก ภุรี หันไปมอง สีหน้าขริมลงทันที

แสงดาวเดินมากระแทกนั้งข้างชายหนุ่ม

“นึกว่าหายไปไหน ที่แท้ก็แอบมานั่งคุยกันอยู่ที่นี่เอง”

“จะกินอะไรไหม เด็กรับใช้อยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

เขาพุดคล้ายเตือน แต่ว่าแสงดาวไม่ใส่ใจ

“กินไม่ลงหรอกค่ะ”

ฟ้ารุ่งลุกขึ้นเดินจากไปเงียบๆ สายตาก็สองคู่มองตาม คู่หนึ่งอ่อนขริมเป็นกังวล อีกคู่หนึ่งขุ่นเคือง

“เขาไม่เคยทำอะไรให้ ทำให้มารุกรานเขาอยู่เรื่อย”

“คำ... ไม่ได้ทำอะไรๆ หน้า แต่พอหลับหลังละก็... ฮี...”

“ระแวงอะไรไม่ได้เรื่อง”

“คุณภุรี ปากคุณก็ว่าเกลียดเธอ แต่ที่คุณทำนี่มันไม่ใช่”

“ผมทำอะไร” เสียงถามขริม

แสงดาวสะบัดหน้า “ดาวไม่อยากจะพุด”

ชายหนุ่มตีหมาแพจนหมดถ้วยก่อนจะลุกเดินหนีไปอีกคน

แสงดาวกระแทกด้วยขามตรงหน้าระบายนามณ์ แต่อีกครู่หนึ่ง ก็เดินตามมา “ออกไปข้างนอกกันดีกว่านะคะ”

ชายหนุ่มตอบว่า “ก็ได้”

เขาเดินไปเปิดลิ้นชักหีบกุญแจรถและกุญแจประตูซึ่งถูกโยนรวมไว้ในหีบกุญแจทั้งหลาย ชะงักมองกลุ่มกองกุญแจหลากหลายที่คละกัณอยู่ มีแผ่นพลาสติกแข็งใสเล็กๆ เขียนกำกับ

กุญแจดอกนั้นยังวางอยู่ด้านบน หลังจากที่ชายหนุ่มเคยหยิบมันขึ้นดูแล้วครั้งหนึ่ง กุญแจห้องนอนใหญ่... ห้องนอนของฟ้ารุ่ง.....

พีรชต์มองร่างที่นอนไม่รู้ตัวอยู่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกหนักหน่วง ไบหน้าสวดยหวานในกรอบผมยาวสยายยุ่งซัดเผือด ร่างในชุดเสื้อคนป่วยของโรงพยาบาล ถูกผ้าห่มขนหนูสีขาวสะอาดคลุมถึงหน้าอก มีสายน้ำเกลือติดอยู่ที่หลังมือ นงนรียังไม่ตื่นจากหลับหลังจากพันอันตราจจากยาที่เธอกลืนกินลงไป เธอปลอดภัยแล้ว

แต่ว่าลูกของเขานั้นสิ... ยังอยู่ในอันตราจ.....

หนุ่มใหญ่ถอนใจระบายความอัดอัด เขาไม่รู้ว่านงนรีกำลังตั้งครรภ์ แม้แต่ตัวเธอเองก็ 모르 ไม่เช่นนั้นคงไม่ทำในสิ่งโง่ๆ ที่เกือบจะทำให้ต้องเสียลูกไป

ลูกของเขา.....

แปดปีที่อยู่ด้วยกัน พีรชต์กลัวว่าการมีลูกกับนงนรีจะทำให้เกิดปัญหากับมารดาจึงได้ป้องกันมาตลอด แต่หลังจากคุณหญิงผกาเสียชีวิตชายหนุ่มก็ไม่ได้นึกถึงเรื่องนั้นอีกต่อไป ปล่อยให้ไปไปตามครรลองของธรรมชาติ

เขาไม่ได้คาดคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน นงนรีมีลูก...

ร่างสูงใหญ่หนึ่งนั่งอยู่ในเก้าอี้ เขาไม่รู้ว่ารู้สึกดีใจหรือไม่ที่เธอกำลังจะมีลูก หากความรู้สึกรับผิดชอบกดดัน ตรึงเขาไว้ราวตะปูเหล็กขนาดใหญ่ที่มองไม่เห็น ตอกลงใจกลางลำตัว คิดอ่านอันใดไม่ออกทั้งสิ้น

เขาโทรศัพท์ถึงฟ้ารุ่ง จิตใจกว้างไหวเมื่อได้ยินเสียงอ่อนๆ เจือไว้ด้วยความผิดหวัง

ชายหนุ่มไม่ได้บอกถึงสาเหตุของการผัดนัดและเขาก็ไม่ได้ซักถามนอกจากยอมรับไม่ว่าเขาจะพุดว่าอะไร หลังจากวางโทรศัพท์ เขาได้แต่นั่งนิ่งราวกับถูกมนต์ ทบทวนครั้งแล้วครั้งเล่าว่าได้ผูกเงื่อนปมอันยากจะแก้คลายนี้ขึ้นมาได้อย่างไร

เขามีนงนรี แล้วยังมีฟ้ารุ่ง.....

นึกถึงไบหน้าอ่อน สงบเสงี่ยม อดทนและเชื่อฟังราวกับนางทาส

รอยยิ้มและประกายตาแวววามเมื่อสุขสมหวัง เธออ่อนโยนไร้พิษสง งดงามราวแก้วมณีมีค่าที่เขาใคร่จะถนอมรักษาไว้

เธอไม่มีความผิดแม้แต่หน่วยนิด เช่นเดียวกับหงนรีซึ่งยอมจะ ผูกพันรักใคร่หึงหวงสามี เจกเช่นสตรีผู้เป็นภรรยาทั้งหลาย แม้หงนรี จะกระทำเกินเลยไปบ้างเพื่อเอาชนะ จนถึงกับกินยาประท้วงในครั้ง นี้ แต่ว่าก็ไม่อาจถูกโทษว่าตำหนินอกจากได้รับความเห็นใจสงสาร เขา คนเดียวเท่านั้นที่ผิด ชายหนุ่มได้แต่ประนามแข่งด่าตัวเอง

ตั้งแต่เขาแต่งงานกับฟ้ารุ่ง หงนรีตี๋มจัดมาเรื่อยๆ และค่อยๆ เปลี่ยนนิสัย จากผู้หญิงอ่อนหวานรักสวยรักงามกลายเป็นสาวใหญ่ เจ้าอารมณ์ที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว แต่เขาก็ยังรักและเห็นใจเธอ

มีเสียงทอดถอนหายใจ พร้อมกับอาการเคลื่อนไหวของร่างที่ นอนอยู่ ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินไปยืนชิดเตียง อีกฝ่ายลืมตาขึ้น สีหน้าเผือด ดวงตาก็แดงมวงเขาอย่างงุนงง หากพอลำดับความ ทรงจำได้ก็เริ่มร้องไห้

“นางจำ อัยาร้อง” ปล่อยอ่อนโยน ก็ลงไปปาดเช็ดน้ำตาให้ “คุณปลอดภัยแล้ว”

“นางไม่ยากอยู่ นางอยากตาย”

“ไม่เอาหนา อย่าพูดอย่างนั้น”

“นางอยากตาย” เธอคร่ำครวญคำเดิม “นางอยากตาย”

พีรชต์รู้สึกเหนื่อยหน่าย “ผมจะไปเรียกหมอ”

“ไม่ค่ะ ไม่ต้องไป” เธอกลับไขว่คว้าเขาไว้ “อย่าทิ้งหงนระคะ”

“ผมไม่ทิ้งคุณหรอกนะจ๊ะ ผมแค่จะไปเรียกหมอ”

อาการร้องไห้ยิ่งมายิ่งรุนแรง ในระยะหลังๆ นี้ เธอจะเป็น อย่างนี้เสมอ แม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ร้องไห้ปึมว่าจะขาดใจ อย่างว่าแต่ครั้งนี่ที่เธอกำลังสงสารตัวเองเป็นที่สุด

“คุณจะทิ้งนางไปกับนังเด็กนั้น คุณจะทิ้งนาง...”

ชายหนุ่มถอนใจ

“สัญญากับหงนระคะว่าคุณจะเลิกกับเค้า จะจัดการให้เค้าออกไป จากบ้าน ไปจากชีวิตของคุณ”

“เอาไว้พูดกันเวลาที่คุณสบายดีขึ้นแล้วนะจ๊ะ”

“ไม่ค่ะ คุณต้องสัญญาเดี๋ยวนี้... สัญญาซิคะ สัญญาซิ...”

อาการยึดแขนเข่ารบเร้า ดวงตาเป็ยกชอกช้ำมองจ้องอย่าง คาดคั้น ทำให้เขาอึดอัดและอ่อนใจ

หนุ่มใหญ่ถอนใจ “ผมจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย”

“ให้เค้าออกไปจากชีวิตคุณนะคะ... คุณต้องเลิกกันให้ได้...”

เขาพยักหน้า สีหน้าขริมจืด “จ๊ะ ”

“จริง ๆ นะคะ... ถ้าคุณหลอกหงนระ จะ...” เธอคิดหาคำพูด

หงนรีในเวลานี้ช่างแตกต่างกับหงนรีเมื่อหลายปีก่อน และยัง แตกต่างจากฟ้ารุ่ง..... ผู้หญิงคนนั้น เขาไม่เคยต้องพูดหลายครั้ง แค่เพียงครั้งเดียวก็พอเพียงให้เธอเชื่อฟัง

แม้ว่าเขาแทบจะไม่เคยรักษาคำพูดเลยก็ตาม.....

ฟ้ารุ่งเคาะปากกากับโต๊ะ ดวงตาหม่นหมองจับอยู่ที่โทรศัพท์ เธอพยายามโทรเข้ามือถือของสามี สัญญาณและเสียงที่ได้ยินบอก ให้รู้ว่าฝ่ายนั้นปิดเครื่องไว้

ด้วยความรู้สึกกดดันเป็นทุกข์ ฟ้ารุ่งไม่มีสมาธิพอที่จะทนนั่ง ทำงาน แต่ก็เคืองคว่างว่าแห้วเกินกว่าจะขับรถกลับบ้านและเผื่อรอสิ่งที่ไม่เคยมาถึง หญิงสาวจอดรถที่ประตูบ้านของราตรี

แม้จะพยายามทำสีหน้าให้แจ่มใสขณะที่หาเรื่องมาพูดคุย ราตรี ก็ยังสังเกตเห็นความหม่นหมองกังวลและเป็นทุกข์จนอดถามไม่ได้

“มีปัญหาอะไรกับคุณพีรชต์หรือเปล่า”

เธอไม่รู้จะเริ่มเล่าอย่างไร ความทุกข์ของเธอนั้นท่วมท้นมา นานปี สีหน้าท่าทางจึงมักจะหมองเศร้าไม่แจ่มใส คำถามนี้ก็ไม่ใช่ จะเป็นครั้งแรก ฟ้ารุ่งเคยได้ระบายความในใจออกไปบ้างแล้ว แต่ราตรีก็ไม่เคยได้รู้อะไรจริงๆ เพียงแต่รับรู้เป็นบางส่วนก็ดูเหมือน จะเป็นปัญหาที่มากเกินไปแล้ว

พีสาวไม่เคยรู้ว่าเธอแต่งงานด้วยความต้องการของคุณหญิงผกา ไม่ใช่ของสามีผู้ซึ่งแทบจะไม่เคยมีความสัมพันธ์ด้วยเลย เขาเพิ่งจะ

ได้สารภาพว่ารักเธอและปฏิบัติต่อเธอฉันท์สามีภรรยาเมื่อไม่นานมานี้เอง และยังได้สารภาพด้วยว่าเขามีผู้หญิงอีกคนหนึ่งอยู่ก่อนแล้ว

ฟ้ารุ่งกลัวว่าสิ่งที่เธอกริ่งเกรงจะเกิดขึ้นจริงๆ ไม่มีคุณหญิงผกาแล้ว เขาก็จะทิ้งเธอ... ในบัดนี้ถ้าฟ้ารุ่งไม่พูด ก็คงจะยากที่จะอธิบาย หากเธอต้องออกจากบ้าน ถ้าพีร์ชต์ขอแยกทางจริงๆ

เธอมองพี่สาวอย่างอึดอัดอันต้นใจ ค่อยๆ เรียบเรียงคำพูด

“หลังจากคุณหญิงเสีย คุณพีร์ชต์เขาไม่ค่อยได้กลับบ้านค่ะ”

“ทำไม เขาไปทำอะไรอยู่ไหนจะ”

“คุณพีร์ชต์เขา... มีภรรยามาก่อนแต่งงานกับฟ้าค่ะ”

“อ้าว...” ราตรีอุทาน

“เขาอยู่ด้วยกันมาหลายปีแล้วค่ะ แต่คุณหญิงท่านไม่ยอมรับจึงเปิดเผยไม่ได้ แต่ว่าเขารักกันมาก”

“เงินเขาแต่งงานกับฟ้าทำไม”

“เป็นคำขอร้องของคุณหญิงค่ะ เขารักสงสารแม่ เกรงใจไม่กล้าขัดใจก็เลยยอมแต่งงาน.....”

ราตรีเงยไปนาน เรื่องอย่างนี้น่าจะมีแต่ในนิยาย ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นกับคนใกล้ตัว ฟ้ารุ่งอ่อนเยาว์สะสวย ไม่น่าเลยที่จะต้องมาตรอมตรมกับชีวิตสมรสที่ผิดหวัง

“แต่ว่า...เขาเพิ่งจะพูดว่าเขารักฟ้า จะพาฟ้าไปอยู่ด้วยที่ภูเก็ท..”

“แล้วแต่งงานกับเมียคนนั้น ยกให้เป็นคุณนายอยู่ที่นั่นแทนเราหรือ เอาเราไปเก็บไว้ที่อื่น เอาคนอื่นมาเป็นเมียออกนอกหน้า”

“ฟ้าไม่รู้ค่ะ แต่เขาบอกว่ารัก... จะพาไปอยู่ด้วยแทนที่จะขอแยกทาง แค่นี้ฟ้าก็พอใจแล้ว”

“มันจะถูกหรือ เราเป็นเมียอยู่ที่นี้ แล้วจู่ๆ จะมาเนรเทศไปอยู่ที่อื่น อายายอมนะฟ้า แข็งเข้าไว้ เป็นยังไงก็เป็นกัน ถ้าเป็นพี่พี่จะยืนกรานไม่ยอมอย่างเดียว”

พี่สาวไม่ได้อยู่ในฐานะเดียวกันพอจะเข้าใจปัญหา ฟ้ารุ่งไม่เคยยื่นคำขาดใดๆ กับสามี เธอเป็นผู้รับคำสั่ง เป็นผู้กระทำตามอย่างไม่มีบิดพลิ้วมาโดยตลอด

อย่างที่ภริยาพูด เธอทำตัวเหมือนเป็นนางทาส.....

“เชื่อพี่นะฟ้า เราสาวกว่าสวยกว่า อายายอมแพ้ง่ายๆ”

ฟ้ารุ่งน้ำตาซึม ไม่อาจบอกว่าเธอไม่มีทางสู้ หญิงสาวรู้จักสามีดีพอจะเข้าใจว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความรับผิดชอบในกรณีของภรรยาคนแรก เขาก็ได้แสดงให้เห็นความจงรักภักดีรับผิดชอบเต็มที่ต่อเธอผู้นั้นตลอดมา สิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างเขาและฟ้ารุ่งล้วนเป็นเหตุจำยอมทั้งสิ้น

เธอได้แต่ร้องไห้

เงาของร่างสูงหนาที่ปรากฏขึ้นที่ประตูทำให้สองพี่น้องหันมอง กณาท ชะงัก ไม่คิดว่าตนจะเข้ามาผิดจังหวะ

“อ้าว ณาท” ราตรีเรียก “เข้ามาซิ๊จ๊ะ”

“ผมเห็นรถฟ้าจอดอยู่ ก็เลยเดินมาดู” ชายหนุ่มมองเลยมาดวงตาขี้นคล้อยบอกความห่วงใย

ฟ้ารุ่งเช็ดน้ำตา พนมมือไหว้ “สวัสดีค่ะ พี่ณาท”

ชายหนุ่มรับไหว้ พูดกับราตรีว่า

“คงจะกำลังคุยกัน ผมไม่ขัดจังหวะดีกว่านะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ ณาท เข้ามาเถอะ” ราตรีรีบพูด

ฟ้ารุ่งรีบป้อนรอยยิ้มให้ชายหนุ่ม “ไม่มีอะไรหรอกค่ะพี่ณาท ฟ้าไม่สบายใจนิดหน่อยก็เลยมาระบายให้พี่ราตรีฟัง เรื่องธรรมดาๆ ของผู้หญิง นิดๆ หน่อยๆ ก็เจ้าน้ำตา.....”

ชายหนุ่มจึงเดินเข้ามานั่งด้วย

ราตรีหันมาบอกว่า “ณาทย้ายกลับกรุงเทพ แล้วนะฟ้า”

“หรือคะ พี่ณาท ดีจังเลย มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“ไม่กี่วันนี้เอง”

“มณคงดีใจมาก”

สีหน้าขี้นยิ้มหม่นหมองของอีกฝ่ายทำให้ฟ้ารุ่งใจหาย นึกถึงเพื่อนสาวกับภริยา ความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองก้าวไปถึงจุดใดแล้ว เธอไม่สนใจอยากรู้ เพียงวิตกอยู่ว่า หากเกิดปัญหาขึ้นมาจริงๆ กณาทจะโทษว่าเธอเป็นต้นเหตุและพาลโกรธเธอหรือเปล่า.....